

Arrest

nr. 315 325 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 5 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JESSOUS, *die loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2023 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse moeder.

1.2. Op 5 april 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 18.10.2023 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): S. M.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1989
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 01.10.2023, samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen (OV [...]) de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf. Garant/gastheer voor dit visum was de in België verblijvende Nederlandse moeder van betrokkene, de genaamde W., S. M. ([...]) die voor de visumaanvragen ook een 3bis (tenastenneming) deed waarin zij duidelijk invulde dat het doel van de reis familiebezoek was voor de duur van 30 dagen. Betrokkene en haar gezin keerden echter niet terug naar Suriname, zoals bij de visumaanvraag werd voorzien, maar dienden al 8 dagen aankomst alle vijf in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in in functie van betrokkene's moeder, Mevr. W..

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- Surinaamse bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, bewijs van burgerlijke staat en bewijs van nationaliteit
- Verklaring van het Surinaamse Ministerie van Sociale Zaken dd. 25.09.2023 waarin wordt gesteld dat betrokkene in Suriname nooit sociale voorzieningen heeft genoten
- 13 stortingen vanwege de referentiepersoon in Nederland aan betrokkene in Suriname in 2021 en 1 storting in 2020 en – enkele maanden voor hun vertrek uit Suriname – 4 stortingen van de referentiepersoon in België aan betrokkene in Suriname. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Zowel betrokkene als haar echtgenoot verklaarden en toonden bij hun visumaanvraag voor hun vertrek uit Suriname aan, dat zij in Suriname over een inkomen beschikten en economisch actief waren (betrokkene als ambtenaar bij het Ministerie TCT en haar echtgenoot als werknemer van het bedrijf AZP).
- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 09.01.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.10.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er werden geen documenten voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"II.2.A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag gezinshereniging van verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij af te wijzen:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon"

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

De algemene conclusie van de DVZ is dat er geen afhankelijkheidsrelatie bewezen is.

Verzoekster begrijpt absoluut niet hoe DVZ tot dergelijke conclusie kan komen. Bij het indienen van de aanvraag bij de gemeente had de ambtenaar gezegd dat de gevoegde overschrijvingen voldeden als bewijs. Men heeft dus geen extra bewijzen meer gezocht.

Ten gevolge van de bestreden beslissing hebben verzoekster en haar familie meteen het nodige gedaan om de nodige extra bewijzen te verzamelen. Er is namelijk niet alleen maandelijks een bedrag gestort door de

referentiepersoon, maar ook door de zus van de referentiepersoon. Bovendien heeft de referentiepersoon ook maandelijks pakketten met voedsel en kledij opgestuurd.

Het is namelijk niet omdat verzoekende partij en haar man werkten, dat zij voldoende overhielden om het gezin te onderhouden. Zij waren wel degelijk afhankelijk van de financiële steun vanuit België, waarmee onder andere de huur werd betaald.

Indien de gemeente niet gezegd had dat de voorgelegde bewijzen voldeden, had men nog extra bewijzen gevoegd.

Daarnaast stelt Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing dat er geen documenten werden voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Dit is echter wel degelijk het geval. Er werden al bij de aanvraag drie loonfiches gevoegd, een tewerkstellingsattest, een arbeidscontract en uittreksels van de spaarrekening. (bijlage 2)

Waarom Dienst vreemdelingenzaken dus stelt dat ze hierover geen info heeft, is onduidelijk. Mevrouw W., de referentiepersoon, verdient om en bij de 2000 euro per maand.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.2. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel : Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aanhaalt over beperkte informatie te beschikken.

Dat de DVZ de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken.

Dat DVZ tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing aan verzoekende partij te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ heeft nooit enige vraag tot verduidelijking gericht aan verzoekster, en verzoekster zelf ging er vanuit, door de bevestiging van de gemeente dat het dossier volledig was, dat zij al het nodige had bezorgd.

Er liggen overschrijvingen voor naar Suriname, verzoekster is dus ten laste en de referentiepersoon heeft de Nederlandse nationaliteit. Er is dus een recht op gezinshereniging.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken haar dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

2.3. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Tevens wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon, dat verzoekster wel degelijk in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien, dat het gegeven dat verzoekster sedert 18 oktober 2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen en dat er geen documenten werden voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetgeving met name artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Verzoekster voert aan dat bij het indienen van de aanvraag bij de gemeente de ambtenaar had gezegd dat de gevoegde overschrijvingen voldeden als bewijs en dat men dus geen extra bewijzen meer heeft gezocht.

In dit verband dient er op gewezen te worden dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, maar slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. Het gemeentebestuur kan zodoende slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit de artikelen 52, § 3 en 52, § 4, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde.

Waar verzoekster met betrekking tot de geldstorting aanvoert dat niet blijkt dat zij voldoende overhieldden om het gezin te onderhouden, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat hij op deze bedragen aangewezen was voor zijn levensonderhoud, dan wel aangewend werd voor andere doeleinden. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie moet het begrip “ten laste” begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). De beslissing wijst er op dat haar echtgenoot en verzoekster verklaarden dat zij in Suriname over een inkomen beschikten en economisch actief waren, respectievelijk als werknemer van het bedrijf AZP en als ambtenaar bij het ministerie TCT. Verzoekster maakt, gelet op deze elementen, niet aannemelijk dat hij voor haar basisbehoeften aangewezen was op de geldstorting van de referentiepersoon.

Verzoekster betoogt dat documenten werden voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, met name drie loonfiches, een tewerkstellingsattest, een arbeidscontract en uittreksels van de spaarrekening. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt geenszins dat dergelijke stukken bij de aanvraag neergelegd werden. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze.

Verzoekster voegt drie loonfiches, een tewerkstellingsattest, een arbeidscontract en uittreksels van de spaarrekening bij en stelt dat zij en haar familie ten gevolge van de bestreden beslissing het nodige hebben gedaan om de nodige extra bewijzen te verzamelen. De Raad wenst erop te wijzen dat verzoekster deze stukken niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift kan aanhalen om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen, als gebrekkig te bevinden of als kennelijk onredelijk aan te stippen. Het kan de verweerder immers niet worden verweten niet te motiveren omtrent zaken die hem niet kenbaar worden gemaakt via de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Indien verzoekster meent over de geschikte stukken te beschikken, staat niets haar in de weg een nieuwe aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster aanvoert dat de verweerder de mogelijkheid heeft bijkomende informatie te verzoeken en zij de verweerder verwijt nooit enige vraag tot verduidelijking gericht te hebben aan verzoekster, wijst de Raad erop dat het eerst en vooral aan de verzoekster toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te

leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging. De bewijslast in het kader van een verblijfsaanvraag ligt in de eerste plaats bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Deze verplichting kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier	De voorzitter
-------------	---------------

A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT
-----------------	-------------

